

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 295/05
02.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу К.162/04 од 10.11.2004. године, у седници већа одржаној дана 2.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Нишу К.162/04 од 10.11.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Нишу К.162/04 од 10.11.2004. године оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца.

Истом пресудом, оптужени је обавезан да на име пашала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 35.100,00 динара, у року од 2 месеца по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да оштећеној АА на име накнаде штете плати 100 еура, у динарској противвредности, према курсу важећем на дан исплате, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА – адвокат АБ због одлуке о санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије преиначи побијану пресуду и оптуженом изрекне казну у краћем временском трајању.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж. бр.420/05 од 7.3.2005. године предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са првостепеном пресудом, наводима изјављене жалбе, те је имајући у виду и напред наведени предлог

Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, које Врховни суд, као другостепени, испитује по службеној дужности, сходно одредби члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП..

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, Врховни суд Србије је нашао да је првостепени суд правилно утврдио и ценио као олакшавајуће околности признање оптуженог, изражено кајање, чињенице да је незапослен, породичан човек и отац троје малолетне деце, те да је прихватио да обештети оштећену. Наведене околности, и по налажењу Врховног суда имају карактер особито олакшавајућих околности, те је првостепени суд правилно поступио када је оптуженом ублажио казну испод законом прописаног минимума, сходно одредбама чланова 42. и 43. ОКЗ. Правилно ценећи и досадашњу осуђиваност оптуженог као отежавајућу околност, првостепени суд је правилно закључио да ће се казном затвора у трајању од 1 године и 3 месеца постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 33. ОКЗ у односу на оптуженог, те да је ова казна адекватна друштвеној опасности извршеног кривичног дела и степеноу кривичне одговорности оптуженог.

Како се у жалби браниоца оптуженог понављају околности које је првостепени суд приликом одмеравања казне имао у виду и правилно их ценио, а не наводи се ниједна нова чињеница нити околност која би утицала на доношење другачије одлуке, то је жалба морала бити одбијена као неоснована.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 388. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар, Председник већа-судија,

Снежана Меденица, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ